

Daggry

En forkynnder af Kristi nærvær

Daggry Magasin

December 2025

Indholdsfortegnelse

FEATUREARTIKEL	1
FORØG VORES TRO	1
BIBELSTUDIER	15
GUDS ORD.....	15
SØG FØRST	18
KRISTUS DØDE FOR OS	21
LEDET AF GUDS ÅND.....	24
DET KRISTNE LIV OG LÆRE	27
ELIJAS VÆRK – OMVENDELSE, REFORMATION OG GENOPRETTELSE	27

Følg med i din bibel!

Forøg vores tro

***"Apostlene sagde til Herren: Øg vores tro."
Lukas 17:5***

Nu hvor endnu et år nærmer sig sin afslutning, er det passende, at vi undersøger det vigtige emne tro. Ordet tro forekommer hundredvis af gange i Bibelen. Det er måske overraskende, at alle undtagen to af disse forekomster findes i Det Nye Testamente, og af alle forekomster i Det Nye Testamente er 216 efter pinsedagen. Ordet forekommer kun 29 gange i evangelierne, og i Johannesevangeliet forekommer ordet tro slet ikke. Det er også interessant at bemærke, at næsten halvdelen af forekomsterne af ordet tro i Det Nye Testamente findes i en af tre bøger – Romerbrevet, Galaterbrevet og Hebræerbrevet. For at få en større forståelse af dette emne kan man derfor henvende sig til disse tre breve fra Paulus som primære kilder til information og forståelse af tro.

Inden vi vender os mod Det Nye Testamente, vil vi dog først se på Det Gamle Testamente. Selvom troen ikke umiddelbart synes at være fremhævet i Det Gamle Testamente, viser de to henvisninger, der er nedskrevet, hvor stor betydning Gud tillagde den.

Den første forekomst var Guds ord til Israels folk, hvor han irettesatte dem for deres manglende tro. "Jeg vil skjule mit ansigt for dem," sagde han, "og se, hvad deres ende bliver; for de er en pervers generation, børn, i hvilke der ikke er tro." (5. Mosebog 32:20). Den anden henvisning til tro i Det Gamle Testamente findes i profeten Habakuks skrifter. "Den retfærdige skal leve af sin tro." (Habakuk 2:4). Apostlen Paulus kommenterer begge vers i Det Nye Testamente. Selvom det ikke er en direkte henvisning til skriften i 5. Mosebog, siger Paulus, at Israel ikke opnåede retfærdighed, "fordi de ikke søgte den ved tro." (Romerne 9:32). Paulus citerer Habakuks skriftsted direkte tre gange i sine skrifter – i Romerne 1:17, Galaterne 3:11 og Hebræerne 10:38. Vi indser altså, at selvom de fleste skriftsteder om tro findes i Det Nye Testamente, blev grundlaget for dette vigtige emne lagt af Gud meget tidligere.

Nøgler til at forstå tro

I begyndelsen af vores lektion ønsker vi at opregne fire nøglepunkter vedrørende tro. For det første har tro siden menneskets skabelse været en absolut forudsætning for, at nogen kan have en stilling hos Gud og arve hans løfter, hvad enten de er jordiske eller himmelske. (Hebræerne 11:6). For det andet lagde Moseloven ikke vægt på tro, men på gerninger

– overholdelse af bud og ceremonier. (Efeserne 2:15). For det tredje var de, der var Gud behagelige i Det Gamle Testaments tid – de gamle værdige – acceptable for ham, ikke fordi de var i stand til at holde loven, men på grund af deres tro (Romerne 4:13; Hebræerne 11:1,2). For det fjerde er der for Guds folk, der lever efter pinse, en uadskillelig forbindelse mellem tro og åndsfødsel i begyndelsen af den kristne vandring, såvel som i Helligåndens daglige virke og troens fremskridt indtil slutningen af denne vandring. (1 Korinther 12:7-9; Galaterne 3:14). Dette sidste punkt hjælper os til at indse, hvor bemærkelsesværdig de gamle værdiges tro var. De var ikke avlet af Helligånden, men de havde stor tro.

Nøglen til de gamle heltes tro i Det Gamle Testamente var, at det var en proces, en udvikling, ikke bare en øjeblikkelig overbevisning. Troen blev for dem en livsform. Den styrede hele deres syn på den verden, de levede i, og deres plads i den. Abraham søgte for eksempel efter en by med et guddommeligt fundament, bygget af Gud, i troen på, at Gud havde en plan for noget i fremtiden, der ville være en bedre ordening for ham og resten af verden end de faldne forhold, der eksisterede i hans tid. Hebræerne 11:10

På samme måde er udviklingen af troen også en proces for Guds barn i dag. Troen på det tidspunkt, hvor Helligånden bliver født, er nødvendig i et vist

omfang, men den er kun et udgangspunkt, stadig uudviklet og uprøvet. Troens udvikling begynder ved dedikation og åndens fødsel, men slutter først ved døden og åndens fødsel. Ægte tro er ikke at sige, at vi er "frelst" eller "født på ny" og så stort set glemme det og tro, at det på en eller anden måde gør os til kristne. Tværtimod er det troen og dens udvikling og fremskridt efter åndens fødsel, der er nøglen til at være en ægte kristen. Som Paulus siger: "Jeg skammer mig ikke over Kristi evangelium, for det er Guds kraft til frelse for alle, som tror. ... For deri åbenbares Guds retfærdighed af tro til tro, som der står skrevet: Den retfærdige skal leve af tro." (Romerne 1:16,17). En oversættelse læser en del af vers 17 som "retfærdighed, der er af tro fra første til sidste." Med andre ord er det at leve af tro og udvikle sig "fra tro til tro" en vedvarende proces gennem hele det kristne liv, ikke blot en øjeblikkelig tro.

Tro er stadig nødvendig

Man kunne spørge: "Har vi stadig brug for tro?" Vi har jo mere viden om Guds frelsesplan nu end nogensinde før. Mange bibelske profetier er blevet opfyldt eller er i færd med at blive opfyldt. Vi har i dag en tilsyneladende uendelig forsyning af bibelske hjælpemidler og relateret studiemateriale. Måske er tro ikke så vigtig i dag, som den engang var. Jesus pegede frem mod vores tid og stillede et lignende

spørgsmål: "Når Menneskesønnen kommer, vil han da finde tro på jorden?" (Lukas 18:8). Selvom han ikke besvarede dette spørgsmål direkte, antydede Jesus med sine ord, at tro stadig ville være nødvendig i vores tid, og at han ikke ville finde den i overflod. Dette faktum i sig selv bør hjælpe os til at indse troens store betydning i vores tid, hvor der er så lidt af den tilbage på jorden. Selvom vi ser Guds store frelsesplan tydeligere end nogensinde før, bør dette på ingen måde mindske behovet for tro. Jo mere vi ser og ved, jo mere bør vi faktisk indse, hvor meget vi stadig ikke ved eller forstår fuldt ud, og det er her, troen kommer ind i billedet. Paulus' ord bør stadig genlyde højt i os: "Vi vandrer i tro, ikke i syn." 2 Korinther 5:7

For eksempel så og vidste Abraham visse ting, selv i sin tid. Han vidste, at Gud kunne udføre mirakler, såsom fødslen af en søn, da han og Sara var for gamle til at få børn. Abraham vidste også, at Gud kunne oprejse fra de døde, som det fremgår af hans indgriben i ofringen af Isak. (Romerne 4:16-21; Hebræerne 11:17-19). Disse ting så og værdsatte Abraham med sine fysiske øjne. Ud over dette så han imidlertid med troens øjne en tid i fremtiden, hvor alle jordens slægter ville blive velsignet gennem et afkom. (1. Mosebog 12:3; 22:18). Han vidste ikke, hvordan eller hvornår det ville ske, men havde tro på, at det ville ske. Vi ser også mange ting i dag, men

ikke alt er endnu fuldt ud kendt. Vi ser en stor tid med trængsel omkring os, men mange af detaljerne om de fremtidige begivenheder kender vi endnu ikke (Daniel 12:1). Vi ser og værdsætter det faktum, at antallet af Kristi legeme på denne side af sløret er faldende, men vi kender ikke dagen eller timen, hvor det sidste medlem vil komme ind i herligheden. Disse og andre ting ser vi delvist, men vi har tro på, at de alle vil blive fuldført i henhold til Guds plan. 1 Korinther 13:12

Man kan sige, at vi vil have brug for mere tro, når vi forbereder os på at gå ind i 2026, end Abraham havde brug for i sin tid, mere end den tidlige kirke havde brug for, mere end de hellige, der levede i begyndelsen af høsten, havde brug for, og mere end vi selv havde brug for i det forgangne år. Vi kan være sikre på, at en stigende grad af tro og udvikling af troen, i overensstemmelse med omstændighederne og erfaringerne hos Herrens folk, der lever på hvert tidspunkt, er nødvendig for at blive fundet fuldt ud behagelig for Gud.

Troens to dele – substans og bevis

Nogle elementer i den kristnes udvikling er ikke specifikt defineret i Skriften, men troen er. Paulus giver os dens definition: "Tro er det, man håber på, det, man ikke ser, men som man er sikker på."

(Hebræerne 11:1). Vi bemærker her, at tro ikke er det, man håber på, og heller ikke det, man ikke ser. Den er snarere "substansen" og "beviset" for disse ting. Det, vi "håber på", er opfyldelsen af Guds plan, ikke kun for hans kirke, men også til sin tid for hele verden. Tro, siger Paulus, er "substansen" af det, vi håber på. Ordet substans betyder her "en ramme under eller støtte". Støtten eller substansen i vores håb er Guds ord, Bibelen. Det er dette fundament af sandhed, der giver os substansen i vores håb. Paulus taler om det på denne måde et andet sted: "Det håb har vi som et anker for sjælen, både sikkert og fast, og som går ind bag forhænget." Hebræerne 6:19

Det andet aspekt af troen er ifølge Paulus "beviset på det, vi ikke ser". De ting, vi ikke ser, er generelt set de ting, der ligger i fremtiden, hvad enten det er i morgen, næste uge, næste år eller mange år frem i tiden. I alle disse tilfælde kender vi ikke de specifikke oplevelser i vores liv, der vil finde sted. Ordet bevis betyder "en bevisførelse eller en påvisning". Beviset for det, der ligger i fremtiden, som det relaterer sig til troen, vises ved Guds handlinger i fortiden. Med andre ord kan vi se tilbage på vores oplevelser og på menneskehedens oplevelser generelt og se, at Gud har handlet fejlfrit indtil dette øjeblik og har udført hver eneste lille detalje i sin plan perfekt. Her ligger det bevis, der giver os sikkerhed for de ting, der ligger

foran os – det, vi ikke kan se. På grund af beviset eller dokumentationen for Guds tidligere handlinger, som vi kan se, har vi nu tro på den fremtidige udførelse af hans plan, det, vi ikke fuldt ud kan se.

Disse to aspekter af troen – substans og bevis – kan også ses i forbindelse med Guds handlinger. Den substansielle del af troen kan vi kalde for "troen", sandheden om Guds plan og dens opfyldelse. (Judas 1:3). Beviset for troen kan vi kalde "vores tro". Det er de oplevelser i livet, som har været, er nu og vil være i fremtiden, og som er underlagt Guds planer for hvert af hans børn. Når vi ser på dette, ved vi, at han vil udføre alt perfekt i fremtiden, ligesom han har gjort det i fortiden.

To typer oplevelser hjælper os med at udvikle denne todelte trosstruktur. For det første har vi lærerige oplevelser. Disse hjælper os med at udvikle troens substansaspekt. Sådanne oplevelser kan omfatte ting som personlig studium, deltagelse i forskellige møder og sammenkomster med Herrens folk, personlig meditation og bøn samt fællesskab med andre kristne. Troens bevisaspekt kan siges at blive udviklet gennem anvendelseserfaringer. Disse omfatter erfaringer som at håndtere verden, vores arbejde, gennemgå forskellige prøvelser og tests, vores reaktioner på disse erfaringer, hvordan vi reagerer på verdens erfaringer, og hvordan vi

håndterer livets usikkerheder. Gennem både lærings- og anvendelseserfaringer skal vores tro vokse, udvikle sig og øges, når vi følger i Jesu fodspor.

At øge vores tro

I vores skriftsted i begyndelsen af denne lektion bad disciplene Jesus om at øge deres tro. Han svarede ikke entydigt, men sagde i stedet, hvad øget tro kunne udrette. "Hvis I havde tro som et sennepsfrø, kunne I sige til dette sycamore-træ: Bliv revet op med rod og plantet i havet, og det ville adlyde jer." (Lukas 17:6). En lignende udtalelse findes i Matthæusevangeliet: "Hvis I har tro som et sennepsfrø, kan I sige til dette bjerg: Flyt dig herfra og derhen, så vil det flytte sig, og intet vil være umuligt for jer." (Mattæus 17:20). I begge disse udsagn bemærker vi, at øget tro har at gøre med bedrifter, der er umulige for et menneske – illustreret ved ting som at flytte et træ eller et bjerg blot ved at tale til det. For yderligere at understrege disse tilsyneladende umulige bedrifter sammenligner han en sådan tro med et sennepsfrø, det mindste af alle frø. (Markus 4:31). Jesus siger faktisk, at hvis vi har en tro, der kan sammenlignes med noget så lille som et sennepsfrø, kan menneskeligt umulige ting udføres.

At øge vores tro har altså at gøre med at vide og have tillid til, at Gud kan gøre ting, der ikke er mulige med menneskelig kraft, uanset om det er direkte relateret til os eller til opfyldelsen af hans plan generelt. Jesus imødekom ikke sine disciples anmodning, fordi han vidste, at en sådan øget tro ville komme gennem erfaring og over en periode, ikke gennem et mirakel fra hans side eller en øjeblikkelig handling, han kunne udføre. Kort sagt kommer øget tro ikke fra den ene dag til den anden eller ubevidst. Øget tro kom til disciplene – og kommer også til os – ved at lære mere om Gud, hans plan, hans sandhed, "substansen" i vores håb og ved at anerkende og værdsætte mere og mere hans ledelse i fortiden og nutiden, som er det "bevis", vi har for at møde fremtidige, usete oplevelser i livet.

Lille tro og stor tro

Hvis troen skal vokse, må det betyde, at vi nogle gange ikke besidder den så fuldt ud, som vi burde. Dette gjaldt også for vores Herres disciple under hans jordiske tjeneste. Ved fire forskellige lejligheder sagde Jesus til dem, at de var "af lille tro". (Mattæus 6:26-30; 8:25,26; 14:28-32; 16:5-10). Pladsen tillader ikke en detaljeret gennemgang af disse skriftsteder, bortset fra at sammenfatte de problemer, der hæmmede disciplenes tro og til tider også vores.

I de foregående beretninger manglede troen på grund af: bekymring over nuværende og fremtidige timelige behov, herunder dem, der måske ikke engang vil indtræffe; frygt under livets storme, som fra tid til anden rammer Guds børn; manglende evne til at bevare tillid og tillid, når man gennemgår oplevelser, der er helt uden for kødelig kontrol; og kødelig ræsonnement, især glemsomhed om, hvordan Herren har vejledt i tidligere oplevelser.

Løsningerne på disse eksempler på behovet for øget tro er: at erstatte bekymring over timelige ting med at søge åndelige ting; at huske, at Herren styrer livets storme, der rammer os, og vil stille dem, så snart han ser, at det er bedst for vores åndelige udvikling; at udvikle vedholdenhed og konstans i vores oplevelser og indse, at Herren aldrig vil forlade os eller svigte os; og at huske det bevis, vi har på Guds perfekte handlinger i alle de tidligere oplevelser i vores liv. Alle disse midler vil øge vores tro, ligesom de gjorde det i tilfældet med Jesu disciple. Mattæus 6:33; Salme 107:29; Hebræerne 13:5; Filipperne 1:6

Skriften indeholder mange vidunderlige eksempler på tro. Mest bemærkelsesværdigt er beretningen i Hebræerbrevet kapitel 11 om de mange trofaste fra oldtiden. De havde ikke kun tro, men deres tro voksede i takt med deres liv, helt indtil døden. "Alle disse døde i troen, uden at have modtaget løfterne, men efter at have set dem i det fjerne, og de var

overbevist om dem og omfavnede dem og bekendte, at de var fremmede og pilgrimme på jorden." (Hebræerbrevet 11:13). Også vi må dø i troen, vel vidende at kun da vil vi, hvis vi er trofaste, modtage vores lovede arv. Vi er også fremmede og pilgrimme på jorden, og "vores borgerskab er i himlen." (Filipperne 3:20). Vi har givet afkald på jordiske krav og privilegier og søger et "bedre land ... et himmelsk land." Hebræerne 11:16; 1 Peter 2:11

Mål for det nye år

Når vi afslutter 2025 og går ind i et nyt år, er det vigtigt, at vi husker, hvor vigtigt det er at vokse og modnes i vores trosstruktur. Lad os derfor tage følgende beslutninger for det kommende år:

1. Vær aktiv for Herren, sandheden og brødrene. Arbejd hårdt på alle disse områder, vel vidende at et aktivt kristent liv er en af nøglerne til øget tro. 1 Timoteus 6:18; Titus 3:8

2. Hold fokus på vores meditation over Guds ord og de mange hjælpemidler, vi har til rådighed i øjeblikket. Studiet af Guds ord kan aldrig have anden virkning end at øge substansen i vores trosstruktur. Johannes 5:39; 2 Timoteus 2:15

3. Lad dig ikke opsluge af eller bekymre dig om verdens utallige problemer eller deres løsning, som

kun Kristi rige kan bringe. Hvis forholdene i verden synes at fjerne os fra Guds ord eller Guds fred, er det måske på tide at slukke for fjernsynet eller radioen, komme væk fra den konstante bombardement af nyheder og meninger via elektroniske og sociale medier og undgå de ting, der er skrevet af menneskers menneskelige ræsonnement, og som foreslår urealistiske løsninger. Husk, at Gud har alt under sin kontrol, og at vi ikke behøver at bekymre os. Filipperne 4:6,7; 1 Peter 5:7

4. Fortsæt med at holde øje, og husk, at der er en forskel mellem at holde øje og at blive fanget og bekymret over ting, der sker i verden. En vagt i vagttårnet bliver ikke involveret i denne verdens kampe, men holder øje for at se Guds magt, når den bruges til at besejre hans fjender. Hold øje med, hvordan profetierne udfolder sig og opfyldes. Dette vil også øge vores tro. 1 Korinther 16:13; 1 Peter 4:7

5. Vær glad og glæd dig. Vær positiv over for dit liv i Herren, vær positiv over for dine medbrødre, vær positiv og fast i sandheden, og vær positiv over for det herlige resultat af Guds plan. Se alle livets oplevelser gennem perspektivet af Guds store frelsesplan, og resultatet vil være øget tro. Filipperne 4:4; 1. Thessalonikerbrev 5:16

Troen skal lede os til vores sidste åndedrag. For os alle kan det være i dag, i morgen, næste måned,

næste år eller mange år fra nu. Uanset hvor mange dage vi har tilbage at leve, vil troen altid være nødvendig. Med en udviklet og styrket tro betyder det ikke noget, hvor langt eller kort vores liv er, eller hvad der sker undervejs, for vi vil være fuldt udrustet åndeligt til at sejre. ”Dette er den sejr, der overvinder verden, nemlig vores tro.” 1 Johannes 5:4

”Du må aldrig glemme de dage, hvor du modtog lyset og gennemgik en så stor og smertefuld kamp. Det var dels fordi alle havde øjnene rettet mod dig, mens du udholdt hårde ord og svære oplevelser, dels fordi du sluttede dig til dem, der led på samme måde. Du sympatiserede med dem, der blev fængslet, og du var munter, da dine egne ejendele blev konfiskeret, for du vidste, at du havde en meget mere solid og varig skat i himlen. , kast ikke jeres tillid væk nu – den medfører en rig belønning i den kommende verden. Tålmodig udholdenhed er det, I har brug for, hvis I, efter at have gjort Guds vilje, skal modtage det, han har lovet. For endnu en lille stund, så kommer han, som skal komme, og han vil ikke tøve. Nu skal de retfærdige leve af tro, men hvis nogen trækker sig tilbage, har min sjæl ingen glæde af ham. Vi vil da ikke være mennesker, der kryber tilbage, ... men mennesker, der bevarer [øger] deres tro, indtil deres sjæles frelse er fuldendt! Hebræerne 10:32-39

Bibelstudier

Lektion for 7. december

Guds ord

Nøglevors: "Hele Skriften er inspireret af Gud og nyttig til belæring, til overbevisning, til rettelse, til opdragelse i retfærdighed, for at Guds menneske kan blive fuldkommen, fuldt ud rustet til alt godt værk."
2 Timoteus 3:16,17

***Udvalgte skriftsteder:
2 Timoteus 3:14-17; Salme 119:105***

Apostlen Paulus skrev sit sidste brev til Timoteus, mens han sad fængslet i Rom. (2 Timoteus 1:16; 2:9). I apostlens breve til den tidlige kirke omtaler han Timoteus som "min medarbejder" og "elsket og trofast barn i Herren". (Romerne 16:21; 1 Korinther 4:17). I sit brev formaner apostlen Paulus først Timoteus til "aldrig at skamme sig over vidnesbyrdet om vores Herre eller om mig, hans fange", men "i stedet ved Guds kraft at slutte sig til mig i lidelsen for evangeliets skyld". 2 Timoteus 1:8

Senere i sit brev skriver apostlen: "Vær stærk ved den nåde, der er i Messias Jesus. Det, du har hørt

fra mig gennem mange vidner, skal du betro til trofaste mennesker, som også vil være i stand til at undervise andre." (2 Tim 2:1,2). Derefter advarer apostlen Paulus Timoteus om, at "i de sidste dage [af denne tidsalder] vil der komme vanskelige tider", og han identificerer de uhellige holdninger og adfærdsmønstre, som vil findes selv blandt nogle, der udadtil ser gudfrygtige ud. (2 Timoteus 3:1-7). For at modvirke sådanne forhold opfordrer apostlen Timoteus og alle Kristi tilhængere til at huske hans "lære, adfærd, hensigt, tro, langmodighed, kærlighed, tålmodighed, forfølgelser og lidelser" og siger, at "alle, der vil leve gudfrygtigt i Kristus Jesus, skal lide forfølgelse." vers 10-12

Vi citerer igen vores nøglevers og indsætter de græske definitioner af visse ord: "Hver skrift, som er inspireret af Gud, er også nyttig [hjælpesom, gavnlig] til undervisning, til rettesættelse [at blive overbevist, overtalt], til korrektion [en rettelser, reformation], til undervisning i retfærdighed: for at Guds mand kan blive fuldkommen, fuldt udrustet til ethvert godt værk." Her understreger apostlen vigtigheden af "hver skrift, som er inspireret af Gud", og at vi bør læse, studere og dybt overveje hele det hellige ord om sandheden med ærbødighed og ærbødighed.

Profetierne i Bibelen viser Guds visdom, gør os bekendt med hans planer og hensigter og sætter os

i stand til at betragte både nutiden og fremtiden fra et guddommeligt synspunkt. Jo mere vi får en klar forståelse af Guds alvidende planer, jo bedre bliver vi i stand til at tjene ham på den rigtige måde og med den rette ånd – ikke som "tjenere", men som "arvinger" og "sønner". Romerne 8:1-17; Galaterne 4:1-7

De inspirerede skrifter afslører for os, hvordan forholdene vil være i Guds kommende rige, og hjælper os med at modvirke de nuværende ugudelige påvirkninger fra "denne nuværende onde verden" (Galaterne 1:4). Omhyggelig studium af "hver skrift, som er inspireret af Gud", styrker i høj grad vores tro på Skaberen og på alle hans "overmåde store og dyrebare løfter". 2 Peter 1:4

Det inspirerede ord om sandheden er blevet givet, "for at Guds tjener kan blive fuldt ud rustet til ethvert godt værk" (2 Tim 3:17). "Alt, hvad der er skrevet tidligere, er skrevet til vores lære, for at vi gennem tålmodighed og trøst fra skrifterne kan få håb." - Rom 15:4

Søg først

**Nøglevers: "Vær derfor ikke bekymrede for i morgen, for i morgen har sine egne bekymringer. Hver dag har sine egne problemer."
Mattæus 6:34**

**Udvalgte skriftsteder:
Mattæus 6:24-34**

Som en del af sin bjergprædiken instruerede Jesus sine disciple om ikke at bekymre sig eller være "ængstelige" for i morgen. Angst og bekymring er alvorlige fjender for en kristen. Hvis vi tillader disse at invadere vores tanker, kan det blive skadeligt for både vores fysiske og åndelige helbred. Hvordan kan vi bekæmpe angst?

Apostlen Peter formaner: "Kast al jeres ængstelse på ham [Gud], for han selv har omsorg for jer." (1 Peter 5:7) Apostlen Paulus skriver: "Vær ikke bekymrede for noget, men bring i enhver situation jeres bønner ... med taksigelse for Gud. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevogte jeres hjerter og tanker." Filipperne 4:6,7

Der er stor forskel på skødesløshed og bekymring. Havde Jesus været skødesløs med hensyn til morgendagen, ville han ikke have bedt sine disciple om at samle de rester, der var tilbage efter at have bispist en enorm menneskemængde. I stedet illustrerede Mesteren ved den lejlighed visdommen i at planlægge det næste måltid. (Johannes 6:1-13). Det var ikke en "ængstelig" tanke, som vores Herre roste. Disciplene blev instrueret i at bruge det, der var blevet lagt i deres hænder, og ikke spilde noget af det.

Vores nøglevers antyder ikke skødesløshed i vores daglige liv med hensyn til at sørge for os selv og dem, der er afhængige af os. Hvad betyder disse ord fra Jesus så? Tidligere formanede Mesteren: "Saml jer ikke skatter på jorden, ... men saml jer skatter i himlen, ... for hvor jeres skat er, der vil også jeres hjerte være." (Mattæus 6:19-21). Den "skat", som vi bør værdsætte højere end noget andet i livet, og som vores hjerter bør være konstant fokuseret på, er de himmelske skatte, Guds "store og dyrebare løfter". 2 Peter 1:4

Det er både rigtigt og nødvendigt at bruge tid og energi på at sørge for vores behov og for dem, der er afhængige af os, såsom mad, tøj og et sted at bo. Efter at have identificeret sådanne grundlæggende menneskelige behov, siger Jesus: "Jeres himmelske Fader ved, at I har brug for alle disse ting." (Mattæus

6:25-32). Derefter formaner han: "Søg først Guds rige og hans retfærdighed." (vers 33). Ordet "søg" kommer fra et græsk ord, der betyder "begær". Ordet "først" har betydningen "først i tid, sted og betydning".

Jesu lære er, at kristnes ønske og første prioritet bør være "Guds rige" og muligheden for at blive medarvinger med Kristus i dette rige. Apostlen Paulus beskriver dette som at være "delagtige med andre i en himmelsk invitation." (Hebræerne 3:1). Denne herlige invitation er at blive "Guds arvinger og medarvinger med Kristus, hvis vi lider med ham, for at vi også kan blive herliggjort sammen med ham." Romerne 8:17

Lad os derfor ikke være bekymrede for morgendagens behov. Når vi har gjort vores del, skal vi lægge alt i Guds hænder, vel vidende at "for dem, der elsker Gud, virker alle ting sammen til det gode for dem, der er kaldet efter hans hensigt." vers 28

Kristus døde for os

***Nøglevers: "Hvis vi, mens vi var fjender, blev forsonet med Gud gennem hans Søns død, så vil vi, efter at være blevet forsonet, endnu mere blive frelst ved hans liv."
Romerne 5:10***

***Udvalgte skriftsteder:
Romerne 5:6-11***

I vores udvalgte skriftsted forklarer apostlen Paulus, at Gud viste sin store kærlighed til os, "ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere." (Romerne 5:8). Gud "gav sin enbårne Søn", Jesus, som villigt gav sit perfekte menneskeliv som genløsningsbetaling eller forløsningspris for hele menneskeheden. Johannes 3:16,17; Johannes 10:17,18; 1 Timoteus 2:5,6

En klar forståelse af genløsningsbetaling, ud fra disse og andre skriftsteder, gør det muligt for os at forstå mange aspekter af Guds planer og hensigter. Det tjener også som en konstant påmindelse om, at der ikke er noget, vi kan eller kunne gøre af os selv for at opnå evigt liv. Apostlen Paulus siger: „For af nåde er I frelst ved tro, og det er ikke af jer selv, det

er Guds gave, ikke af gerninger, for at ingen kan rose sig.“ Efeserbrevet 2:8,9

Apostlen identificerer også menneskehedens hjælpeløse tilstand, og at vi var "uden styrke" til at redde os selv fra synd og død. (Romerne 5:6). Han påpeger, at "gennem én mand [Adam] kom synden ind i verden, og døden gennem synden; og således gik døden over på alle mennesker." (vers 12). Paulus siger videre, at "syndens løn er døden", men ikke evig pine. Romerne 6:23

Mens hele menneskeheden befandt sig i denne håbløse situation, "døde Kristus for de ugudelige" (Romerne 5:6). Apostlen understreger derefter, at "hvis ved den ene [den perfekte mand, Adam] overtrædelse de mange døde, så meget mere blev Guds nåde og gaven ved den ene mands [den perfekte mand] nåde, Jesus Kristus, rigelig for de mange" (vers 15). Denne ufortjente "Guds gave er evigt liv gennem Jesus Kristus, vores Herre." Romerne 6:23

Paulus lærer os, at forsoning med Gud kun kan ske gennem tro på Jesu blodsoffer, "genløsningsbetaling for alle". Han skriver: "Mens vi var fjender, blev vi forsonet med Gud gennem hans Søns død, ... gennem hvem vi nu har modtaget forsoningen." – Romerne 5:10,11

Med denne status er vi nu i stand til at modtage den ekstra velsignelse at forstå og værdsætte, at der i øjeblikket er en "himmelsk kaldelse", en "høj kaldelse fra Gud" (Hebræerne 3:1; Filipperne 3:14). Dette er tilgængeligt for dem, der ved tro accepterer Jesus som deres genløsningsbetaling og grundlaget for deres forsoning med Gud, og som derudover indvie alt for at gøre Guds vilje. De, der er "trofaste indtil døden", vil modtage "livets krone", det vil sige udødelighed som åndelige væsener. De vil være en del af det "nye Jerusalem" og udgøre "bruden" for Guds kære Søn. (Åbenbaringen 2:10; 21:2,9). Sammen med Kristus, deres hoved, vil de tjene som "præster" for at forene menneskeheden med Gud i riget. Åbenbaringen 20:4,6

Lad os udvise "større flid", så vi kan gøre vores "kald og udvælgelse sikker" (2. Petersbrev 1:10). Apostlen Paulus formaner Herrens tilhængere: "Er vi børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, hvis vi da lider med ham, for også at blive herliggjort med ham. For jeg mener, at denne tids lidelser ikke kan sammenlignes med den herlighed, der skal åbenbares i os." Rom. 8:17,18

Ledet af Guds Ånd

**Nøglevens: ”For alle, som ledes af Guds Ånd, er
Guds børn.”
Romerne 8:14**

**Udvalgte skriftsteder:
Romerne 8:12-17**

I vores nøglevers bruger apostlen Paulus for første gang i sine skrifter udtrykket "Guds børn". Han knytter et dybtgående krav til det: For at blive betragtet som et Guds barn skal vi være "ledet af Guds Ånd".

Hvad betyder det at blive ledet af Guds Ånd? Er det en personlig eller følelsesmæssig fornemmelse, vi har? Vores skiftende følelser er ikke et pålideligt mål for, om vi har Guds Hellige Ånd. Desuden er de ikke pålidelige som vejledning for os, fordi følelser i høj grad er et resultat af vores naturlige tilbøjeligheder og let kan ændre sig afhængigt af ydre omstændigheder.

Følelser bør aldrig forveksles med tro. Alligevel er der en forbindelse mellem tro og en hellig følelse, svarende til forbindelsen mellem en plantes rod og

dens blomst. Tro er permanent, ligesom en plantes rod er permanent i jorden. Følelser har så at sige en "sæson", ligesom en plantes blomster. Ligesom en plantes rod ikke producerer blomster i alle sæsoner, producerer troen heller ikke altid en ekstase af lykkelige følelser.

Vores følelser og emotioner kan synke, når vi har fysiske smerter, gennemgår fattigdomsproblemer eller oplever en elskedes død. Alligevel kan vores tro på Gud og hans løfter forblive fast. Derfor bør vi ikke måle Guds kærlighed og magt over for os udelukkende ud fra vores følelser. Hvis vores tro er baseret på det skriftlige løfte om, at Gud er uforanderlig, vil vores kristne liv og kærlighed flyde støt som en dyb flod. (Malakias 3:6; Jakob 1:17). Det vil ikke let blive påvirket af en kold vind eller hindret af modløshed.

Moses lod sig ikke styre af sine følelser eller emotioner, da han stod ved bredden af Det Røde Hav. Det samme gjaldt Abraham, da han ofrede Isak, og det israelske hær, da de omringede Jeriko i syv dage. Apostlen Paulus lod sig ikke styre af sine følelser eller overtale af brødrene i Cæsarea, efter at han havde besluttet, at det var Herrens vilje, at han skulle rejse til Jerusalem, hvor det var sikkert, at der ventede ham fængsel. Apostlenes Gerninger 21:8-14

Gud leder os ikke ved at tale hørbart til os. Han leder og underviser os imidlertid gennem sit skrevne ord, sin "lys" og "sandhed". (Salmerne 25:4,5; 43:3; 119:105). Apostlen Paulus skitserer nogle af de tegn, der viser, at vi bliver ledt af Guds Ånd. Stræber vi dagligt efter at "vandre [græsk: leve, opføre sig] ikke efter kødet, men efter Ånden"? (Romerne 8:4). Er vores sind konstant interesseret i "Åndens ting"? (vers 5). Gør vi alt, hvad vi kan, med hjælp fra Guds Hellige Ånd, for at "døde vores legems gerninger", herunder alle vores syndige tilbøjeligheder? (vers 13; Kolossenserbrevet 3:8,9). Hvis ja, er dette tegn på, at vi ledes af Guds Ånd.

Andetsteds identificerer apostlen yderligere beviser på, at vi ledes af Guds Ånd. Hvis vores mål er at udvikle flere af Åndens frugter, "kærlighed, glæde, fred, langmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, sagtomdighed, selvbeherskelse", så ledes vi af Guds Ånd. (Galaterne 5:22,23). Hvis vi er villige til at følge vores Mesters fodspor uanset omkostninger eller lidelser, er dette yderligere tegn på, at vores alvidende Skabers Ånd leder os. Romerne 8:17,18

Elijas værk – omvendelse, reformation og genoprettelse

”Se, jeg vil sende jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til fædrene, for at jeg ikke kommer og slår jorden med en forbandelse.”
Malakias 4:5,6

Udtrykket "Herrens store og frygtelige dag" bruges i Bibelen til at beskrive en tid, hvor Gud ikke længere vil tillade menneskeheden at fortsætte med sine egoistiske og syndige handlinger uden at blive hindret af ham. Profeterne taler også om denne periode som "Herrens hævnens dag" og en "dag med skyer og tæt mørke". (Esajas 34:8; Joel 2:2). Jesus citerer fra Daniel 12:1 og beskriver dette som en tid med "stor trængsel". Mattæus 24:21,22

En prototype på denne "store og frygtelige Herrens dag" kom over Israels nation i den ødelæggende trængsel, der fulgte efter deres nationale afvisning af Jesus, deres Messias, i . I flere hundrede år efter at Malakias, den sidste af de gammeltestamentlige profeter, havde overbragt sit budskab til det jødiske

folk, var der ingen særlige tegn på, at Gud tog særlig notits af folkets genstridighed; ikke før Johannes Døberen dukkede op og efter ham Jesus.

Gennem disse to Guds tjeneres tjeneste blev Israel opfordret til omvendelse og fornyelse, men kun få fulgte opfordringen (Johannes 1:6-12). Johannes Døberen forudsagde, at hvis nationen ikke fulgte opfordringen til omvendelse og accepterede deres Messias, ville en frygtelig ulykke ramme dem.

Johannes talte især til de skriftkloge, farisæerne og saddukæerne og sagde: "I slangens afkom! Hvem har advaret jer om at flygte fra den kommende vrede? Bær frugt, der passer til omvendelse. Og tro ikke, at I kan sige til jer selv: 'Vi har Abraham som vores fader. Jeg siger jer, at Gud kan oprejse børn til Abraham af disse sten. Øksen ligger allerede ved træernes rod, og hvert træ, der ikke bærer god frugt, vil blive fældet og kastet i ilden. Jeg døber jer med vand til omvendelse. Men efter mig kommer en, der er mægtigere end jeg, hvis sandaler jeg ikke er værdig til at bære. Han vil døbe jer med Helligånden og ild.'" Mattæus 3:7-11

Således beskrives profetisk en "stor og frygtelig dag for Herren", som den blev oplevet af Israel i årene 70-73 e.Kr. Den kom over nationen som en manifestation af Guds utilfredshed med folkets synd og afgudsdyrkelse, som de ikke omvendte sig fra,

28 Daggry

selv da de fik en sidste og endelig mulighed for det. Guds hævn, der således blev vist, resulterede i nationens ødelæggelse og spredning af det jødiske folk over hele verden, hvilket skulle vare i næsten to tusind år.

Imidlertid blegner den dag med trængsel over Israel i sammenligning med den større trængsel, der er forudsagt for slutningen af evangelietiden – en "tid med trængsel, som aldrig har været, siden der har været en nation", som kommer over hele verden. (Daniel 12:1). Mere generelt skyldes denne større manifestation af Guds hævn nationernes, de politiske og religiøse ledere og samfundets generelle uhæmmede egoisme. De har ikke levet op til de retfærdige principper, der er fastsat i Bibelen, og de har heller ikke fulgt Jesu lære og eksempel, som prædikede og levede efter kærlighedens lov. Mattæus 22:37-40; Johannes 13:34,35

I stedet har mange mennesker og deres ledere fremmet og deltaget i krige, revolutioner og alle former for væbnede konflikter. De fleste har tilbedt deres mange afguder i stedet for Gud. I mange århundreder så det faktisk ud, som om Gud ikke var opmærksom. Men nu er tiden endelig kommet, hvor han skal handle, gribe ind i menneskers anliggender, og resultatet er en "trængselstid", den "store og frygtelige Herrens dag".

Vores tekst erklærer, at inden "Herrens dag" kom, ville profeten Elias blive sendt for at forsøge at gennemføre en reformation. Alle fromme israelitter så frem til den lovede Messias' komme og til den guddommelige regering, som profeterne forudsagde, at han ville oprette på jorden. Men her var der tilsyneladende en anden vigtig personlighed, en "profet", som også skulle komme og udføre et omfattende reformationsværk inden "Herrens store og frygtelige dag".

Der var endnu en anden personlighed, som israelitterne forstod det, som var blevet lovet i Moses' skrifter. I 5. Mosebog 18:15-18 taler Moses under guddommelig inspiration om en "profet, ... som mig", der ville give folket det, de ønskede på Horeb, nemlig at Guds "stemme" mod dem skulle ophøre, så de kunne leve. Denne store person talte israelitterne om som "den profet".

Da Johannes Døberen begyndte sin tjeneste, sendte jøderne derfor præster og levitter for at udspørge ham med det formål at finde ud af, hvem han påstod at være. Johannes benægtede, at han var "Kristus", Messias. Da spurgte disse budbringere: "Er du Elias?" - eller Elias - med tanke på Malakias' profeti. Johannes' direkte svar på dette spørgsmål var: "Det er jeg ikke." Derefter spurgte budbringerne: "Er du den profet? Og han svarede: Nej." Johannes 1:19-21

Men hvad angik Johannes Døberens identitet som den forudsagte Elias, afgjorde hans negative svar til præsterne og leviterne ikke helt sagen. Englen, der profeterede om Johannes' fødsel, sagde: "Han vil vende mange af Israels børn til Herren deres Gud. Og han vil gå foran ham [Jesus, Guds søn] i Elias' [græsk for Elias] ånd og kraft for at vende fædrenes hjerter til børnene og de ulydige til de retfærdiges visdom, for at gøre et folk rede til Herren." Lukas 1:16,17

Denne profeti identificerer ikke Johannes Døbereren som den forudsagte Elias. Den siger blot, at han ville udføre sit arbejde i Elias' "ånd og kraft". Profeten Elias havde været frygtløs og modig i udførelsen af sit reformationsarbejde i Israel, og det var i samme ånd og kraft, at Johannes opfordrede nationen til omvendelse. I mange henseender lignede Johannes' arbejde Elias', og den modige måde, hvorpå han udførte det, var helt sikkert identisk.

Med henvisning til Johannes Døbereren sagde Jesus til folkemængden: "Hvis I er villige til at acceptere det, jeg siger, er han Elias, den som profeterne sagde ville komme..." (Mattæus 11:14). Her har vi igen en betinget identifikation af Johannes - "Hvis I er villige til at acceptere det, jeg siger." Hvad Jesus mente var, at for dem, der blev nået og forandret af Johannes' tjeneste, var han den lovede Elias. Dette indikerer, at det forandringsarbejde, der er beskrevet i Malakias'

profeti, er nøglen til at forstå den, snarere end en bestemt person eller personer, der måtte udføre eller påtage sig at udføre dette arbejde.

Vi bruger udtrykket "påtager sig at udføre" med omtanke, for profetien selv antyder muligheden for en indledende fiasko og forklarer, hvad konsekvenserne af en fiasko ville være – "ellers kommer jeg og slår jorden med en forbandelse." (Malakias 4:6). Med andre ord, hvis det reformationsarbejde, der beskrives som at vende børnenes hjerter til fædrene og fædrenes hjerter til børnene, skulle mislykkes, ville en stor forbandelse komme over jorden, tilsyneladende som en straf til dem, der ikke lyttede til reformatorens budskab.

Vi har et eksempel på dette i tilfældet med Johannes Døberen og hans tjeneste i Israel. Mange lyttede til hans opfordring til omvendelse og blev velsignet ved at gøre det. Men flertallet af nationen gjorde det ikke. Da de ikke lyttede til Johannes' budskab, var de ikke parate til at acceptere Jesus som deres Messias, og de var villige og rede til at korsfæste ham. I udførelsen af Guds plan førte dette til en katastrofe for nationen. Inden for kun fyrré år, og med deltagelse af nogle af dem, der havde afvist Johannes og krævet Jesu korsfæstelse, kom den forudsagte straf. Det var ødelæggelsen af deres tempel og byen Jerusalem, og senere blev jøderne

spredt over hele jorden. Lukas 19:41-44; 23:20-23; Mattæus 23:27,38; 24:1,2

Fortsat opfordring til omvendelse

Da Johannes Døberen, som Jesus forklarede, var den forudsagte Elias for dem, der kunne modtage det, og ikke Elias for dem, der ikke reagerede på hans budskab, er det tydeligt, at vi ikke kan forvente, at Malakias' profeti vil blive opfyldt i og gennem en enkelt person. I stedet bruges navnet "Elia" i profetien blot som et symbol på et værk, der ligner det, som den oprindelige Elia udførte. Dette var et reformationsværk, der opfordrede til omvendelse, hvor Israels folk blev opfordret til at vende tilbage til deres Gud og anerkende hans suverænitæt i nationen.

Det forudsagte Elias-værk ville således være en opfordring til folket om at omvende sig, reformere sig og erkende, at "himlens rige" var nær. (Mattæus 3:1,2). Johannes Døberen påbegyndte et sådant arbejde, men det blev på ingen måde afsluttet med ham. I Mattæus 4:17 står der: "Fra den tid [efter Johannes' tjeneste] begyndte Jesus at prædike og sige: Omvend jer, for himlens rige er nær." Dette var det samme budskab, som Johannes tidligere havde forkyndt.

I Markus 6:12 læser vi, at da Jesu disciple gik ud for at forkynde, "forkyndte de, at mennesker skulle omvende sig." Efter at Helligånden kom over kirken på pinsedagen, blev opfordringen til omvendelse stadig forkyndt. I sin prædiken på pinsedagen sagde Peter til sine tilhørere: "Omvend jer og lad jer døbe." (Apostlenes Gerninger 2:38). I en senere tale sagde han: "Omvend jer ... og lad jer omvende." (Apostlenes Gerninger 3:19). I sin prædiken på Areopagus sagde Paulus, at Herren nu "byder alle mennesker overalt at omvende sig." (Apostlenes Gerninger 17:30). Da Paulus forklarede sin tjeneste for kong Agrippa, sagde han, at han »først prædikede for dem i Damaskus, derefter i Jerusalem og i hele Judæa og også for hedningerne, at alle skal omvende sig fra deres synder og vende sig til Gud og bevise, at de har ændret sig ved de gode gerninger, de gør« (Apostlenes Gerninger 26:20).

Det fremgår tydeligt af disse skriftsteder, at opfordringen til omvendelse fortsatte fra Johannes Døberens, med Jesus, de tolv apostle og hans tilhængere gennem århundreder siden pinse, som alle deltog i den. Dette var det forudsagte Elias' arbejde. Efter sin opstandelse pålagde Jesus sine disciple at gå ud til alle nationer og forkynde evangeliet. (Mattæus 28:19; Lukas 24:46-48). Dette antyder klart, at budskabet om omvendelse og fornyelse skulle fortsætte gennem tjenesten af

Herrens trofaste tilhængere, den "lille hjord" (Lukas 12:32). Således er profetien om, at Elias ville komme før "Herrens store og frygtelige dag", fortsat blevet opfyldt. Dette har været særlig tydeligt i den tid, vi nu lever i, fordi Kristi fodspor-tilhængere har vidnet bredt om, at "himlens rige" er nær, og at dets velsignelser snart vil begynde at strømme til "alle jordens nationer". 1 Mos 12:3; 22:18; ApG 3:25,26; Gal 3:8

Verden er endnu ikke omvendt

På trods af dette har verden generelt gennem alle tider og også nu ikke lyttet til Elias' budskab om omvendelse og fornyelse, ligesom Israel ikke lyttede til Johannes Døbereren. I stedet har verden fortsat med sine generelt syndige, egoistiske vaner, uvidende om den "forbandelse", som uhæmmet menneskelig egoisme uundgåeligt ville bringe over alle nationer. Ligesom en forbandelse faldt over Israel som følge af manglende omvendelse på tidspunktet for Jesu første komme, så er den nuværende uomvendte verden på tidspunktet for Kristi andet komme i nød og trængsel.

Verden er endnu ikke blevet omvendt af evangeliet. Mørke dækker stadig jorden, og "tæt mørke folket" (Esajas 60:2). Dette betyder dog ikke, at verden aldrig vil blive omvendt, og at det forudsagte Elias-værk aldrig vil lykkes. Guds visdom bestemte på forhånd, at det ville være nødvendigt for

menneskeheden at gennemgå "forbandelsen" af den store trængselstid for at erkende, at intet mindre end det kommende messianske riges retfærdige styre kan lykkes med at etablere den guddommelige vilje "på jorden, som i himlen". (Mattæus 6:10). Nu hvor vi ser dette princip blive opfyldt og ser den forudsagte "forbandelse" komme over verden, ser vi med tillid frem til oprettelsen af Messias' herlige rige. Hans rige vil oplyse verden og få folket til at sige: "Dette er vores Gud, vi har ventet på ham, ... vi vil glæde os og juble over hans frelse." Esajas 25:9

Et syn om riget

I den forvandlingsvision, der blev vist til Peter, Jakob og Johannes, får vi en yderligere afklaring og bekræftelse af Elias-symbolikken i profetierne. (Mattæus 17:1-13). I det sidste vers i det foregående kapitel sagde Jesus: "Der er nogle her, som ikke skal smage døden, før de ser Menneskesønnen komme i sit rige." (Mattæus 16:28). I det næste vers, det første i Mattæus kapitel 17, læser vi: "Seks dage senere tog Jesus Peter og de to brødre, Jakob og Johannes, med sig og førte dem op på et højt bjerg for at være alene." Dette var Forvandlingsbjerget.

Da Jesus sagde, at nogle af dem, der stod blandt dem, ikke ville smage døden, før de så ham i hans rige, mente han åbenbart, at de ville få et syn af riget,

hvilket tre af dem fik bare seks dage senere. Det var Peters forståelse, for i det første kapitel af hans andet brev taler han om en rigelig indgang til "vores Herre og Frelser Jesu Kristi rige" (vers 11). Derefter tilføjer han et par vers senere om dette herlige håb: "Vi har ikke fulgt snedigt udtænkte fabler, da vi bekendtgjorde jer vor Herre Jesu Kristi kraft og komme [græsk: tilstedeværelse], men var øjenvidner til hans majestæt. For han modtog ære og herlighed fra Gud Faderen, da der kom en sådan røst til ham fra den udmærkede herlighed: Dette er min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag. Og denne røst, som kom fra himlen, hørte vi, da vi var sammen med ham på det hellige bjerg." 2 Peter 1:16-18

Det er klart, at Peter, Jakob og Johannes fik et syn af Kristi rige, og det er betydningsfuldt, at de i dette syn så Moses og Elias sammen med Jesus. (Mattæus 17:3). Det var Herrens måde at sige, at profetierne om Elias og "den profet", som skulle være "ligesom Moses", ville finde deres virkelige og fuldstændige opfyldelse i det messianske rige. Andre skriftsteder afslører, at dette er Guds plan.

Da Peter, der var inspireret af denne vision om riget, prædikede sin velkendte prædiken om "tiden for genoprettelse [græsk: restaurering] af alle ting" og tilføjede, at det var blevet sagt af "alle Guds hellige profeters mund siden verdens begyndelse", citerede han som et af sine bevistekster det løfte, Herren

havde givet om at rejse en stor profet som Moses. (Apostlenes Gerninger 3:20-22). Peter forstod således, at profetien i 5. Mosebog 18:15-18 ville blive opfyldt i "tiden for genoprettelse af alle ting".

På Forvandlingsbjerget sagde Jesus, at Elias "virkelig kommer og skal genoprette alle ting" (Mattæus 17:11). I denne udtalelse henviser Jesus til den endelige fuldendelse af Elias' arbejde under hans kongedømme og de velsignelser, det vil medføre for alle jordens familier.

Gennem Johannes Døberen blev dette arbejde påbegyndt, men han blev afvist af flertallet. Derefter blev Jesus afvist og dræbt. Dette arbejde er fortsat gennem hele den nuværende tidsalder siden pinse, men de, der har forkyndt budskabet, er ligeledes for det meste blevet afvist og forfulgt. Først når Kristi rige er etableret i magt og herlighed, som det så levende er skildret i forvandlingsvisionen, vil det forudsagte Elias-værk endelig blive fuldført. Det er da, at Guds bud vil blive genoprettet på jorden, og når hele menneskeheden, befriet fra Adams fordømmelse, vil blive vækket fra dødens søvn og få mulighed for at blive genoprettet til menneskelig fuldkommenhed og leve for evigt på den genoprettede jord. Johannes 5:28,29; Romerne 5:18,19; 1 Korinther 15:21,22

To faser af riget

Fra et andet synspunkt var det passende, at Moses og Elias blev vist sammen med Jesus i det vidunderlige syn af riget. Moses, som lovgiver og profet, og Elias, som reformator i Israel, er passende symboler på alle de gamle trofaste tjenere af Gud. Alle disse troens helte var Guds repræsentanter i tiden før Kristi første komme. De opretholdt principperne om guddommelig retfærdighed i en syndig verden og led og døde for retfærdighedens skyld. Alligevel var verden for det meste ikke imponeret over deres tilstedeværelse og tjeneste. Hebræerne 11:1-40

Men det vil være anderledes i riget. Denne klasse af gamle og trofaste Guds tjenere vil da blive oprejst fra de døde og blive de menneskelige repræsentanter for den guddommelige Kristus i rigets jordiske fase. Derefter vil de blive belønnet ved at se det, de stod for, sejre på jorden. Gennem autoriteten og magten fra "den profet", Jesus, som er større end Moses, vil de se Herrens kundskab fylde jorden "som vandet dækker havet". (Esajas 11:9; Habakuk 2:14). Da vil de retfærdige ikke blive forfulgt. På den anden side vil han "tage hans [Guds] folks skændsel bort", Esajas 25:8

Gud brugte Elias og hans reformationsværk til at symbolisere opfordringen til omvendelse og til at

acceptere jordens nye konge - Kristus. Vi kan således med rette betragte Elias som et symbol på Kristi værk sammen med den trofaste, sejrende "lille hjord" gennem hele evangelietiden, før deres respektive død. I de sidste to tusind år har det fortsatte budskab om omvendelse og reformation, der er blevet forkyndt for verden, endnu ikke vendt "fædrenes hjerte mod børnene og børnenes hjerte mod fædrene". Den faktiske gennemførelse af dette arbejde afventer oprettelsen af Kristi rige i magt og stor herlighed. Hvor smukt dette vises ved Elias' fremtræden sammen med Jesus i det syn af riget.

Unikt i den oprindelige Elias' oplevelser var det faktum, at han ved afslutningen af sin tjeneste blev løftet op fra jorden. Selvom han ikke faktisk gik til himlen, antyder og symboliserer hans oplevelse det faktum, at den større Elias-klasse, efter at have bevist deres trofasthed i at vidne om evangeliet uanset omkostningerne, bliver ophøjet til himmelsk herlighed i opstandelsen for at deltage med Jesus i den åndelige fase af hans herlige rige. Rom 8:16,17; 2 Tim 2:11,12; Åb 20:6

I forvandlingsvisionen har vi en vidunderlig skildring af de jordiske og åndelige faser af det messianske rige, hvor Jesus selv vil være det øverste overhoved og hersker, "kongernes konge og herrernes herre". (Åbenbaringen 19:16). Det vil være gennem riget, at

Elias' arbejde med at forene verden med Gud endelig vil blive fuldført og for evigt. Når dette arbejde er fuldført, efter Kristi tusindårige regering, vil riget blive overdraget til den himmelske Fader, så han kan være "alt i alle". Åbenbaringen 20:6-15; 1 Korinther 15:25-28